

Ruoveden maisema – teoksia nykytaiteilijoilta 19.6.–21.7.2024

Margareta von Bonsdorff, Elina Försti, Liisa Karintaus, Krista Kortelainen, Tiina Lamminen, Kukka Paavilainen, Timo Partanen, Aino Ulmanen, Markus Tuormaa

Kulttuuriparantola, Päiväkodintie 6, Ruovesi.

Avoimna ke - su klo 12.00–18.00, myös kurssien ja tapahtumien aikana ja sovittaessa, <https://www.ruovesi.fi/taidenayttelyt>.

Ruoveden taiteen historiaa ei tavallisesti kuvata sosiaalisten suhteiden näkökulmasta, vuorovaikutusta korostamalla. Kansallistaiteilijammekin olivat kuitenkin ensisijaisesti oman aikansa toimijoita. Heillä oli ryhmiä, toveruutta ja kohtaamisia. Taide syntyy erilaisista kulttuurisista vaikutteista. Luonnonhavainto, maisema on toki ilmaisun aiheista ensimmäisiä. Ruoveden maisema -näyttelyn nykytaiteilijoilla on yhteisen työskentelyn ja oleskelun suhde Ruoveteen. Taidemaalariliitto ry tuotti Ellen Thesleff -viikot Ruovedellä Pekkalan kartanossa vuonna 2010 ja maalaustaiteen Ruoveden maisema -projekti toteutui vuosina 2014–2016. Projektin taiteilijoilla on ollut yhteisiä näyttelyitä tapahtumista alkaen. Kesällä 2024 taiteilijat esittävät teoksiaan jälleen Ruovedellä, Kulttuuriparantolassa. He jatkavat näin paikkaan sitoutunutta taiteen jatkumoa. Teemallisesti maalaustaiteen näyttelystä voi poimia sisältöjä liittyen läsnäolosta havaintoon, materiaalisuudesta väriin – maasta, ilmasta ja vedestä.

<https://ruovedenmaisema.fi/wp/>

Margareta von Bonsdorff ei maalaa suoraan havainnosta, vaan hän tarkkailee maailmaa ympärillään. Taiteilija antaa värin valua ja kuivua, odottaa, että värimassa on saavuttanut houkuttelevan ja tahmean koostumuksen tai että kuivuneeseen pintaan voi lisätä lasuurin. Taiteilijan värit rikastuttavat toisiaan ja esittävä ja abstrakti maailma lomittuvat. Von Bonsdorff etsii ilmaisua, joka vastaisi mielikuvaa siitä, miltä teoksen pitää tuntua. Liikkua kohti sitä, mitä haluaa ilmaista ja jakaa toisen kanssa. Toisinaan taiteilija onnistuu hetkeksi saavuttamaan sellaisen kuvan, herättämään vastakaikua. Maalaamalla taiteilija ilmaisee tunnetiloja tavalla, jota ei kykene selittämään sanoilla.

Elina Försti maalaukset tallentavat muutosta, tarinaa hitaasta hajoamisesta ja katoamisesta. Taiteilija kuvaa maalauksiinsa eteläpohjalaisia latoja ja muita, kiinnostavia rakennuksia tai rakennelmia maisemassa. Taiteilija on sitoutunut lähellään oleviin asioihin, oman arkipäivänsä elinympäristöön. Försti käyttää havaitsemaansa aihetta hyväkseen, se on taiteilijalle syy päästä tutkimaan valoa, käyttämään väriä ja luomaan tilaa maalauksen pintaan – sukeltaa siihen, mitä ovat erityisesti öljyvärin mahdollisuudet materiaana.

Liisa Karintaus Tieto maalauksessa käytettävistä sideaineista ja pigmenteistä ja tuntemus niiden käytöstä syventävät maalauksellista ilmaisua. Maalauksen materiaalisuus on taiteilijalle itseisarvoista, mutta toisaalta maalauksellisen ilmaisun laajentuessa teoksen tulkitsemisesta tulee monikerroksellisempaa. Karintaus maalaukset syttyvät siis esimerkiksi myös ikään kuin materiaalien värikenttien rinnastuksina. Maalausten sommittelu ja aihiot perustuvat taiteilijan eri havainnoille ja syntyvät hänen mielikuvituksessaan, mutta valmiit teokset ovat moniulotteisia ja hehkuvat katsojalle samanaikaisesti usealla visuaalisella tasolla.

Kulttuuriparantola
Päiväkadintie 6, Ruovesi

Krista Kortelainen maalaa aaltoja, putouksia ja suo- tai lampimaisemia.

Hän kiinnittää maalaukseensa veden liikkeen, heijastukset ja värin. Taiteilijalle vesiputoukset ja aallot ovat suurenmoisia kohteita. Ne ovat huipennuksia hetkessä, ikään kuin äärimmäisiä tunteita. Ne ilmaisevat näkyväksi tulemisen halua. Näkymät avaavat uusia väri-ikkunoita, työstettäväksi yhä uusia värisävyjä.

Tiina Lamminen Havainto tallentuu toisiaan yksityiskohdassa. Se on muisto koetusta, sellainen kuin talteen poimittu kivi tai lehti. Kiinnostavaa on se rakenne, mitä tarvitaan, että yksityinen huomio ja kokemus abstrahoituneena kuvana välittyy useammalle. Kun mielikuvia luodaan sanoilla, niin maalarin muistikirjaan kirjoitettuna: vihreä.

Kukka Paavilaisen teokset tutkivat maalauksen elettä ja värikerrosten muodostumista. Ne ovat saaneet inspiraationsa kuvataiteilija Ellen Thesleffin (1869–1954) puupiiroksista. Thesleff loi varhaiset kohopainolaattansa vuosina 1908–1910 aikakauslehtien mustavalkoisia kuvituksia varten. Viimeistään vuonna 1909 hän alkoi vedostaa samoilta laatoilta uniikkeja värivedoksia. Niihin väri ilmestyi eteerisenä läpikuultavana kerroksena, joka tuli näkyväksi vedospaperin vaaleutta vasten. Paavilaisen maalauksissa valkoinen maali tuo kuvaan ilmaisukykyisen maalivedon, jonka kuivuttua ensimmäinen läpikuultava värillinen veto pyyhki pintaa. Paavilaisen *Maalauksissa* ilmaisu syntyy liikkeestä, eleen jäljestä, valituista väreistä ja pellavakankaasta, joka näkyy teoksissa paljaana. Paavilainen väitteli Kuvataideakatemiassa Ellen Thesleffin kohopainoteoksista ja niiden inspiroimista maalauksistaan otsikolla *Teoksen äärellä harjaantunut katse* (Taideyliopisto 2024).

Timo Partanen mukaan käsitystä maailmasta ei voi muodostaa vain mukavassa ulkoilukelissä, taiteilija työskentelee kaikkina vuoden- ja vuorokaudenaikoina. Partanen maalaa havainnosta, myös matkanteko on osa maalausprosessia. Aiheita ovat jättömaat, hakkuuaukiot ja taajamien roskaiset metsiköt. Niissä voimalinja, ruostunut peltitynnyri tai muovinpala luo kuvaan kontrastin. Havaittu ja tallennettu kertoo maalaamalla tehdystä todellisuuden tutkinnasta. Taiteilijan siveltimenvetojen väleissä leijuu pohdinta mahdollisuuksista, miten tulkita aikaamme ja maailmaamme. Kiitokset Kimmo Kaivanto säätiolle työskentelyn tukemisesta.

Aino Ulmanen kaataa puut metsästä ja kuivattaa ne. Taiteilija lämmittää puilla, tällä energialla hän valmistaa sekä ruokaa että pigmentin maalauksiinsa. Taiteilija sekoittaa maaliinsa tuhkaa ja nokea. Ulmanen mukaan näin toteutuu elämän ja luonnon kiertokulku. Hänen ajatuksissaan on vangita meren ja kosken tyrskyt, luonnonvoima, liike minkä vesi saa aikaan. Taiteilijan mukaan maalaamisessa on kyse vakavasta asiasta, elämän ja kuoleman kolmiyhteydestä: liike, vesi, tuhka. Niin kuin ihminen on satoja vuosia käsitellyt luontoa, niin luonto käsittelee ihmistä, hyvässä ja pahassa.

Markus Tuormaa maalaa eri puulajien pihka-aineilla. Maalaukset ovat tutkielmia maalin metsäisyydestä: kuusenpihkamaalin keräämisen kokemuksesta, kaukomailta tuoduista metsältä tuoksuista taidemaalarin pihka-aineista ja valosta, joka siivilöityy metsäisten maalien läpi. Valon siivilöityminen tulee esille Tuormaan pihkalla ikkunoihin maalaamissa teoksissa. Näyttelyn teokset kertovat kuitenkin pihkamaalin palauttamisesta metsään: puiden rungoille ja oksiin tehdyistä silveltimenvedoista, jotka näyttelyssä esitetään kertomusten muodossa.

Kulttuuriparantola
Päiväkadintie 6, Ruovesi